

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Увп I 58/07
23.01.2008. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Наде Кљајевић, председника већа, Зоје Поповић, Јелене Ивановић, мр Јадранке Ињац и Обрада Андрића, чланова већа, са саветником Вукицом Латинковић, као записничарем, одлучујући о захтеву АА, за ванредно преиспитивање пресуде Окружног суда у Београду, У. бр. 1499/06 од 13.10.2006. године, уз учешће Секретаријата за социјалну и дечију заштиту града Београда, као противне странке, у предмету материјалног обезбеђења, у нејавној седници већа одржаној дана 23.01.2008. године, донео је

П Р Е С У Д У

Захтев СЕ ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаним пресудом одбијена је тужба подносиоца захтева поднета против решења Секретаријата за социјалну и дечију заштиту града Београда XIX-05 бр. 560-171-2/2004 од 18.08.2004. године, којим је одбијена жалба подносиоца захтева изјављена против решења Градског центра за социјални рад Београд - Одељење Звездара Уп. бр. 55310-1095/2004 од 17.05.2004. године, а којим је утврђено да подносиоцу захтева престаје право на материјално обезбеђење закључно са 31.05.2003. године, из разлога наведених у образложењу решења.

У захтеву за ванредно преиспитивање пресуде, погрешно означеном као „ревизија“ подносилац побија пресуду Окружног суда у Београду због повреда правила поступка и због погрешне примене материјалног права. Наводи да је стар и болестан и да му као социјално угроженом лицу припада право на материјално обезбеђење. Указује да није тачна констатација суда да је он свој стан продао. Предлаже Врховном суду Србије да захтев уважи и укине побијану пресуду и да га ослободи плаћања судске таксе.

У одговору на тужбу противна странка Секретаријат за социјалну и дечију заштиту града Београда, наводи да је побијана пресуда на закону заснована и предлаже да суд захтев одбије као неоснован.

По оцени навода поднетог захтева, одговора на захтев и списка предмета Врховни суд Србије је нашао:

Захтев је неоснован.

Из списка предмета утврђује се да је решењем Центра за социјални рад Земун од 08.07.2002. године подносиоцу захтева признато право на материјално обезбеђење са исплатом од 01.06.2002. године до 31.03.2003. године. У поступку преиспитивања услова за даље коришћење права утврђено је да је подносилац захтева уговором о купопродаји од 02.08.1993. године продао стан у Земун Пољу, због чега не испуњава услов из члана 12. став 1. тачка 4. Закона о социјалној заштити и обезбеђивању социјалне сигурности грађана, за признавање овог права. Решењем првостепеног органа од 17.05.2004. године подносиоцу захтева је престало ово право, закључно са 31.05.2003. године. Жалбу изјављену против овог решења другостепени орган је одбио, а тужбу поднету против другостепеног решења Окружни суд у

Београду је одбио побијаном пресудом.

Врховни суд Србије налази да је у побијаној пресуди на правилно утврђено чињенично стање правилно примењено материјално право, у поступку у коме није било повреде правила и за одлуку Окружни суд је дао јасне и на закону засноване разлоге, које у потпуности прихвата и овај суд.

Ово стога што је одредбом члана 12. став 1. тачка 4. Закона о социјалној заштити и обезбеђивању социјалне сигурности грађана ("Службени гласник РС", бр. 36/91...115/05) прописано да право на материјално обезбеђење има појединац, односно породица, која нема приходе, или има мањи приход од минималног нивоа социјалне сигурности утврђеног овим законом, под условом, да појединац, односно члан породице није продао, поклонио или се одрекао права на наслеђивање непокретне имовине или да је протекао период у којем би, од тржишне вредности непокретне имовине коју је продао, поклонио или се одрекао права на наслеђивање, могао обезбеђивати материјално обезбеђење у смислу овог закона.

Како је у поступку утврђено да је подносилац захтева продао непокретност, то и по оцени Врховног суда Србије не испуњава услов за признавање права на материјално обезбеђење, па је побијана пресуда на закону заснована.

Из напред изнетих разлога, налазећи да побијаном пресудом није повређен закон на штету подносиоца захтева, Врховни суд Србије је одлучио као у диспозитиву ове пресуде, на основу одредбе члана 48. став 2. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ" бр. 46/96).

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

Дана 23.01.2008. године, Увп. I 58/07

Записничар, Председник већа-судија,

Вукица Латинковић, с.р. Нада Кљајевић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

РС